

Цигания или България?

Еврокомисарят по социалните въпроси Мариан Тейсен призова държавите членки на ЕС да увеличат пенсионната възраст. Щото, вика, в момента четирима души издържат един пенсионер, но през 2060 г. за всеки пенсионер ще работят едва двама души.

Но вие не бива да се притеснявате, защото смятам, че това за нас българите не се отнася. Като се замисли човек, това че сме... да кажем малко особени спрямо белия свят, може да се окаже предимство. Оня ден Илѝн Мѝск каза, че изкуственият интелект представлява най-големият риск, с който се сблъскваме като цивилизация... Риск?! Да, бе, друг път! Изкуственият интелект не може да вирее там, където липсва естествен интелект. Единият се надгражда над другия. И като няма над какво да се надгради... Разбирате ли, не е опасност за нас.

Та за издръжката на пенсиите. „Трябва, вика комисарят, да дадем възможност на гражданите, които живеят по-дълго и са в добро здраве, да работят по-дълго. В проти-

вен случай ще имаме проблеми с финансирането на пенсионните системи и други пера на социалното осигуряване...”

Гаче сега ги нямаме... И колко по-дълго? Както обича да казва д-р Филип, от работа на могилата. Голяма грижа, няма що! Делото за спасяване на пенсиите е в ръцете на самите пенсии.

Но пак казвам, това не е български проблем. Да му мислят циганите. До 2060 г. българите ще са малцинство. И всеки работещ циганин ще издържа по един пенсионер. Тоест, поне стотина пенсионери ще бъдат издържани. Останалите да се оправят както могат...

Полани експерти от Русенския университет, тревожни данни, че до 2050 г. българите ще са малцинство в държавата. Те вече били малцинство в 34 общини, а в други 41 били фифти-фифти с циганите и турците. Циганите гонели вече 5%, но раждаемостта при тях била 70%. Та тогава се опитахме да си предста-

вим бъдещето и не ни се видя чак толкова черно: „Вижте какво, това не е непременно нещо лошо. Дори може да се окаже, че има много добри страни. Например, тогава циганите ще ни плащат тока и водата, природозащитните организации ще се заемат приоритетно с нас, сигурно ще се учреди Ден на българите, Декада на българското включване. Данѝци нанай, Сорос ще пренасочи парите от ромските към българските фондации, ние ще ги крадем и ще си строим големи къщи... И секс, секс, секс... Без презерватив.“

И сега държим на това си мнение.

От 1990 г. до сега, вече 28 години не можем да оправим държавата. Ще бъде справедливо да дадем на някой друг да опита, не ли? Нека опитат циганите, по-голяма цигания от тази едва ли може да стане. (Тогава вече ще се казва България, а не цигания!) Не е голяма философия да си направят набързо един ЦЕРБ (Цигани за европейско развитие на България). Вчерта пак слушах Цветанов. Извинете, но не може да стъпи на малкия прѝст на

Дон Цеци и Бат Сали! А може и ЦСП. Циганите се раждат убедени социалисти, поне в отношението към собствеността.

Единственото, което трябва да направим ние за оставащите едно-две десетилетия е да подготвим циганите за важната роля, която им предстои. За да израснат държавнически, предлагам да се отдели част от и без туй пустеещите български земи ексклузивно за циганите, където да им се даде още сега пълна автономия – собствен бюджет, който да си пълнят с техните си данѝци, собствен ТЕЦ, със собствени жици, собствено ВиК, БДЖ... Изобщо всичко, което си е нужно за една съвременна държава.

Умните народи така правят. Не се съпротивяват на бъдещето, а го подпомагат и насочват, доколкото могат. Защото бъдещето вече не е това, което беше.

Разбира се, има риск да стане като в Либерия, където американците си изселиха негрите... Но ние и така вървим натам.

Д-р Тони ФИЛИПОВ
„Редута“

За лекарите и хората

Милкана Нонова и съпругът ѝ Мирослав Станев. Фото: Фейсбук

Ние, хората, сме на върха на хранителната верига. Всесилни и всевластни. Убедени сме, че имаме цялото време на света и притежаваме рождено право да съдим и да решаваме съдби. Обсебени от амбиции и жажда за власт, пари, влияние, или просто подари егоцентризъм, ние често забравяме, че сме човешки същества. А това означава, че сме тленни.

Ние боледуваме – често отколкото би ни се искало, само-лекуваме се, допитваме се до интернет, живеем с илюзорната представа за абсолютно познание и твърдо отстояваме собствената си значимост. Но въпреки всичко, опираме до онези, вrekli се в човешкото изцеляване и положили Хипократовата клетва.

Лекарите! Тези човешки същества, които в миналото са се ползвали с огромно уважение; които днес са разкъсани между „Осанна!“ и „Разпни го!“; които всяко средностатистическо парвеню може да унижи, защото са нископлатени; които се борят с превратностите на живота и повсеместната мизерия – те спасяват животи и се изправят в двубой със смъртта за всеки един пациент. Обаче ги наричат „убийци“ и ги бият. А лекарите в провинциалните болници трябва да се изправят и пред пренебрежението и

подценяването, особено от страна на съгражданиците си.

Изглежда, че в човешката природа е заложено да гоним дивото. Питомното не ни е много по вкуса – то като че ли поставя за малцинствените групи или за съвсем бедните. В нашия град, ако някой се разболе, той се мята в колата (или го мятат, в зависимост от състоянието му) и заминава за Добрич или Варна. Ако пък много иска да оздравее, и то качествено – правилното място е София. Изобщо не може и да си представи, как ще посети МБАЛ Балчик.

На мен ми се наложи съвсем наскоро. Съпругът ми беше приет в болницата по спешност. Толкова спешно, че опцията за друга болница в друг град изобщо не съществуваше. След два часа му бе извършена животоспасяваща операция. Една седмица по-късно беше изписан от болницата в добро състояние и сега се възстановява успешно.

Болестта е ужасно изпитание – за пациента, за близките му, но също така и за целия медицински персонал, който му помага. През тази кошмарна седмица на болка, отчаяние, страх и тревоги, аз открих толкова професионализъм и човечност, колкото не съм и предполагала. През лекарите в поликлиниката, в Спешна по-

мощ, персонала на Хирургичното отделение-всеки беше на мястото си, действаше адекватно и професионално. От директора до хигиенистите. Попаднахме в една подредена и чиста болница, заобиколени от специалисти и помощен персонал, които знаеха съвсем точно, какво е нужно да се направи във всеки един момент.

Не бих могла да изразя с думи благодарността си към Д-р Християн Зафиров, който постави точната диагноза и извърши една много тежка операция, Д-р Пламен Димитров, Д-р Парсек Салбашян, Д-р Добромилка Велкова, Д-р Мариана Прахалчева, Д-р Румяна Бончева, м-с Нергис Исмаилова, всички всеотдайни медицински сестри, санитарки, лаборанти.

Нашият град разполага с прекрасна болница и професионален екип от специалисти и персонал. Всеки град заслужава такава болница. Грехота е Балчикската болница и тези хора, които работят в нея, да не бъдат оценявани. Те заслужават цялото уважение, което сме длъжни да им засвидетелстваме. Те имат нужда от подкрепа, за да може да я има тази болница и ние да се чувстваме сигурни за най-важното – нашия живот.

Аз съм благодарна!
Милкана НОНОВА

Литературният клуб „Йордан Кръчмаров“ към НЧ „Паисий Хилендарски 1870“ Балчик има повод да празнува - 70-годишнината на Георги Йорданов - Гого, активен член на клуба и дописник на нашия вестник.
Фото: Маруся КОСТОВА

Бесарабски поети гостуваха на балчикските творци в Художествената галерия и оставиха трайна диря в сърцата ни с неподправената си обич към България, тяхната стара Родина.
Фото: Маруся КОСТОВА

Готови са рекламните материали за III Международен форум „Българско наследство“, който ще се проведе от 25-27 август 2017 г. Фото: Нилекта